

MERCEDES RON

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ BEST SELLER ΤΩΝ NEW YORK TIMES

Πες το ψιθυριστά

Μια
πρωτότυπη
ταινία στο

prime

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πες το ψιθυριστά**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Dímelo bajito**

Από τις Εκδόσεις Penguin Random House Grupo Editorial, Βαρκελώνη 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Mercedes Ron

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ζωγραφιά Κεφαλοπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Sourcebooks

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Mercedes Ron, 2020

© Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U, 2020, 2025

© Εξωφύλλου: Sourcebooks, 2025

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για τους σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται (ή προφυλάσσεται) από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (EU) 2019/790].

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2025

ISBN 978-618-01-6309-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισιμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο:

Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

MERCEDES RON

Πες
το
ψιθυριστά

Μετάφραση: Ζωγραφιά Κεφαλοπούλου

Προειδοποίηση: στο παρόν βιβλίο παρουσιάζονται σκηνές βίας και εκφοβισμού που ενδέχεται να επηρεάσουν κάποιους από τους αναγνώστες.

Πρόλογος

KAMI

Εκείνη τη μέρα τη θυμάμαι σαν να 'ταν σήμερα. Είχα σηκωθεί στις δώδεκα ακριβώς, όπως είχαμε συμφωνήσει, και μόνο αυτό μου ήταν αρκετό για να αγχωθώ. Ποτέ δε με είχαν αφήσει να μείνω ξύπνια μέχρι τόσο αργά: στις δέκα θα έπρεπε ήδη να μετράω προβατάκια... αλλά όχι εκείνη τη νύχτα, όχι εκείνη τη φορά. Πήρα τον ροζ φακό μου, ο οποίος με έκανε να νιώθω πολύ περήφανη, παρά τις κοροϊδίες του Τέιλορ, και τον έβαλα στο σακίδιό μου. Ήμουν ήδη ντυμένη, έμενε μόνο να φτιάξω τις πλεξίδες μου. Όταν ήμουν δέκα, αυτή ήταν η τελευταία λέξη της μόδας. Κοίταξα απ' το παράθυρο και χαμογέλασα όταν είδα έναν φακό να αναβοσβήνει στο παράθυρο του επάνω ορόφου του γειτονικού σπιτιού. Ήταν το σινιάλο.

Με μια περίεργη αίσθηση στο στομάχι, έβγαλα το σκοινί με τους κόμπους που είχα κάτω απ' το κρεβάτι και, όπως ακριβώς μου είχε δείξει ο Τέιλορ, το έδεσα στο πόδι του γραφείου. Αφού βεβαιώθηκα ότι ήταν καλά δεμένο, έριξα το σκοινί από το παράθυρο και πήρα μια βαθιά εισπνοή για να οπλιστώ με θάρρος. Θα ήταν η καλύτερη νύχτα της ζωής μας: θα μπαίναμε στα κρυφά στο σπίτι του κυρίου Ρόμπιν και θα κλέβαμε όλες τις σοκολάτες που έκρυβε στο υπόγειο. Ο κύριος Ρόμπιν ήταν ένας γερο-στριμμένος, ιδιοκτήτης του ζαχαροπλαστείου της πόλης και ο πιο τσιγκούνης άνθρωπος που είχα γνωρίσει

ποτέ μου. Πάντα μας έδειχνε τα γλυκά που έφερναν στο σπίτι του, αλλά ο γελοιός ποτέ δε μας έδινε κάτι πέρα από ένα γλειφιτζούρι, ενώ ήταν ολοφάνερο ότι μισούσε και εμένα και τους αδελφούς Ντι Μπιάνκο: τον Τέιλορ και τον Τιάγκο.

Ο Τέιλορ ήταν στην ηλικία μου και συνοδοιπόρος σε όλες μου τις περιπέτειες, και ο Τιάγκο... Τέλος πάντων, κάποτε με συνόδευε και εκείνος, αλλά από τότε που έκλεισε τα δεκατρία αποφάσισε ότι δεν τον ενδιέφεραν πια –επί λέξει– «οι παιδικές χαζομάρες». Όμως, όχι εκείνο το βράδυ, εκείνο το βράδυ είχε αποφασίσει να έρθει μαζί μας και ήξερα ότι, παρόλο που έκανε τον καμπόσο και μας έτριβε στη μούρη ότι πλέον ήταν έφηβος, ήταν εξίσου ενθουσιασμένος μ' εμάς.

Βγήκα από το παράθυρο και, ενώ βρισκόμουν στη μέση της διαδρομής, άκουσα τους φίλους μου να καταφτάνουν και να μου ψιθυρίζουν από κάτω.

«Γρήγορα, Κάμι, θα μας πιάσουν!» μου φώναξε μες στη σιωπή ο Τέιλορ και με άγχωσε ακόμα περισσότερο.

«Έρχομαι, έρχομαι!» απάντησα και βάλθηκα να κάνω πιο γρήγορα, προσέχοντας μη σκοτωθώ στο μεταξύ. Το σπίτι μου ήταν πολύ μεγάλο και το δωμάτιό μου βρισκόταν στον δεύτερο όροφο, οπότε είχαμε να καλύψουμε τέτοια απόσταση που ενώσαμε τρία σκοινιά για να καταφέρουμε να δημιουργήσουμε την αυτοσχέδια σκάλα.

«Καμ, βιάσου!» είπε μια άλλη φωνή. Ο Τιάγκο, ο μόνος άνθρωπος που κατάφερε να με κάνει να κλαίω και να ωρύομαι, ο μόνος που με φώναζε Καμ.

Ένα κομμάτι μου ήθελε πάντα να του αποδείξει ότι ήμουν τόσο γενναία όσο κι εκείνοι, ότι, παρά τις πλεξίδες και τα φορέματα που μου έβαζε η μαμά μου, δεν ήμουν ένα χαζό και λεπτεπίλεπτο κοριτσάκι. Όμως, ό,τι κι αν έκανα δεν είχε ση-

μασία. Όσα έντομα κι αν έπιανα, όσες ροχάλες κι αν έριχνα, όσες περιπέτειες κι αν ζούσα μαζί τους, ο Τιάγκο πάντα θα με κοροΐδευε και θα με έκανε να αισθανθώ μικρή. Γι' αυτό ακριβώς εκνευρίστηκα όταν με έπιασε από τη μέση και με κατέβασε ανυπόμονα, ενώ μου έμενε μισό μέτρο για να φτάσω στο έδαφος.

«Δε θα το μετανιώσεις, έτσι, πριγκίπισσα;» μου είπε με εκείνο το σκανταλιάρικο βλέμμα που είχε και ο αδελφός του. Η διαφορά ήταν ότι, όταν με κοιτούσε ο Τέιλор, με έκανε να νιώθω ασφαλής και ικανή για όλα. Αν ο Τιάγκο κάρφωνε τα πράσινα μάτια του πάνω μου, με κυριέυε ένα άγχος να εντυπωσιάσω τον μεγάλο αδελφό.

«Μη με λες έτσι, ξέρεις ότι μου τη σπάει όταν το κάνεις», του απάντησα καθώς αποτραβήχτηκα. Εκείνος άπλωσε το χέρι και τράβηξε τη μία πλεξίδα μου.

«Τότε, γιατί έχεις πάντα αυτά τα πράγματα;» είπε τραβώντας έναν από τους φιόγκους. Ευτυχώς, το λαστιχάκι παρέμεινε στη θέση του.

«Φέρ' τον πίσω!» του είπα εκνευρισμένη.

Εκείνος με κοροΐδεψε κι έβαλε τον φιόγκο στην τσέπη του.

«Άσ' την, Τι, θα την κάνεις να κλάψει», είπε ο Τέιλор πιάνοντας το χέρι μου και τραβώντας με. Του το έσφιξα με δύναμη, μισώντας τα δάκρυα που απειλούσαν να μου ξεφύγουν. Ακολούθησα τον Τέιλор και αρχίσαμε να τρέχουμε. Ο Τιάγκο σοβάρεψε και, μόλις φτάσαμε στο μικρό ρυάκι που χώριζε τα σπίτια μας από αυτό του τσιγκούνη γείτονά μας, πήρε τον ρόλο του μεγάλου αδελφού. Το ρυάκι παραήταν στενό και την προηγούμενη μέρα είχαμε τοποθετήσει μια σανίδα που θα λειτουργούσε ως γέφυρα για να καταφέρουμε να περάσουμε. Στον Τέιλор δεν άρεσε καθόλου το νερό από τότε που

κινδύνευσε να πνιγεί, οπότε ο Τιάγκο πέρασε πρώτος για να μπορέσει να μας βοηθήσει. Όταν αρνήθηκα να πιάσω το χέρι του για να με τραβήξει, θα ορκιζόμουν ότι είδα τα πράσινα μάτια του να γυαλίζουν υπεροπτικά.

Λίγο αργότερα βρισκόμασταν μπροστά στο σπίτι του κυρίου Ρόμπιν. Ήταν όλα τόσο έντονα... Για ένα κοριτσάκι δέκα χρόνων όλο αυτό ήταν ό,τι πιο θαρραλέο μπορούσες να κάνεις.

Ο Τιάγκο έσκυψε δίπλα στο μικρό, σπασμένο παράθυρο που υπήρχε στο κάτω μέρος του σπιτιού. Είχαμε σπάσει το τζάμι πάνω στο παιχνίδι και ο κύριος Ρόμπιν δεν το επισκεύασε ποτέ. Όταν ρίξαμε μια ματιά μέσα, συνειδητοποιήσαμε ότι εκεί φυλούσε όλα τα γλειφιτζούρια και τις σοκολάτες του κόσμου... Αλήθεια, δε γινόταν να βρούμε καλύτερο θησαυρό απ' αυτόν.

«Ποιος θα κατεβεί πρώτος;» ρώτησε ο Τιάγκο κοιτάζοντάς με και προσπαθώντας να κρύψει το χαμόγελό του.

«Εσύ είσαι ο μεγαλύτερος, οπότε εσύ». Τον κοίταξα με σοβαρό ύφος επιδιώκοντας να φανώ μεγαλύτερη από όσο ήμουν.

«Σύμφωνοι», είπε εκείνος χαμογελώντας στον Τέιλορ κι ύστερα με κοίταξε, «αλλά δε χρειάζεται να κατεβούμε και οι τρεις, δύο φτάνουν. Ο τρίτος θα κρατάει τσίλιες και θα του περνάμε το εμπόρευμα».

Το εμπόρευμα στον Τιάγκο άρεσε να χρησιμοποιεί λέξεις που δεν είχα σκεφτεί ποτέ μου. Ποιο εμπόρευμα; Γλυκάκια ήταν!

Ο Τέιλορ κι εγώ κοιταχτήκαμε, αναποφάσιστοι και τρομαγμένοι να κάνουμε ένα βήμα. Είχα κοκαλώσει από τον φόβο, ήταν θεοσκότεινα και ο άνεμος έκανε τα δέντρα να κου-

νιούνται περίεργα. Παρόλο που ποτέ δε θα το παραδεχόμουν, έτρεμα τον κύριο Ρόμπιν, οπότε προτιμούσα να κατεβώ και να είμαι με τον Τιάγκο παρά να μείνω μόνη στη μέση της αυλής, όπου θα μπορούσε να συμβεί το οτιδήποτε.

«Θα έρθω εγώ μαζί σου», είπα πριν πει το ίδιο ο Τέιλορ.

«Ωραία. Τότε, Τι, θα μείνεις εδώ έξω», αποκρίθηκε ο Τιάγκο, μιμούμενος τον τρόπο που τον φώναζε ο Τέιλορ. Στην αρχή με μπέρδευε, αλλά με τον καιρό κατέληξα να το συνηθίσω. Ήταν κάτι που έκαναν μεταξύ τους τα αδέρφια, αλλά και ο πατέρας τους, αφού όλοι τους είχαν ονόματα που ξεκινούσαν από Τ.

Ο Τιάγκο έβαλε το χέρι στην τρύπα και σήκωσε το μάνταλο του παραθύρου. Έκανε έναν μικρό θόρυβο που μέσα στην τόση σιωπή φάνηκε να αντηχεί σ' όλο το σπίτι.

«Σουτ!» του είπα, γουρλώνοντας τα μάτια ενώ ένας κόμπος σχηματιζόταν στο στομάχι μου. Αν μας έπιαναν...

Το παράθυρο άνοιξε και ο Τιάγκο έριξε μια ματιά μέσα.

«Είμαστε πολύ ψηλά. Θα ανεβώ στο τραπέζι και θα σε βοηθήσω να κατεβείς».

Έγνεψα κοιτάζοντάς τον αγχωμένη όταν έβαλε τα πόδια μέσα από το παράθυρο και πήδηξε γρήγορα πάνω στο τραπέζι.

«Μην αργήσετε πολύ», μου είπε ο Τέιλορ με τα γαλάζια, φωτεινά και φοβισμένα μάτια του.

Και τότε ήρθε η σειρά μου. Πέρασα τα πόδια μου στο κενό και ήξερα ότι δεν υπήρχε περίπτωση να κατεβώ μόνη μου αν δεν ήταν εκεί ο Τιάγκο, ο οποίος, σε αντίθεση μ' εμένα και τον Τέιλορ, είχε ψηλώσει τρομερά εκείνο το καλοκαίρι, έριχνε και στους δυο από ένα κεφάλι.

Όταν με άφησε ο Τιάγκο, με κυριεύσε μια φοβερή αίσθηση, τώρα ήμασταν εκεί μέσα μόνοι, μια απίστευτη σύνδεση

που προκύπτει μόνο όταν κάνεις κάτι πραγματικά επικίνδυνο. Χαμογελάσαμε ο ένας στον άλλον όταν είδαμε τα ράφια γεμάτα σοκολάτες, γλειφιτζούρια και γλυκά.

«Πάμε, Καμ», μου είπε και με βοήθησε να κατεβώ από το τραπέζι. Βιαστήκαμε να πάρουμε όσα ζαχαρωτά μπορούσαμε και να τα βάλουμε στα σακίδια μας. Αυτός ήταν ο παράδεισος του κάθε παιδιού: τόσα γλειφιτζούρια και ήταν όλα δυο βήματα μακριά. Όταν είχαμε πια γεμίσει τους σάκους μας, ακούσαμε έναν θόρυβο.

Γύρισα αυτόματα προς τον Τιάγκο, με μάτια ορθάνοιχτα απ' τον φόβο και την αγωνία.

«Εύπνησε», είπε ο Τιάγκο κοιτάζοντάς με ανήσυχος.

Κι άλλος θόρυβος.

Αφήσαμε κι οι δυο ότι κρατούσαμε, κλείσαμε τα σακίδια και πλησιάσαμε το παράθυρο. Ο Τιάγκο έδωσε τα σακίδια στον Τέιλορ όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

«Φύγε, ερχόμαστε κι εμείς!» του είπε ψιθυρίζοντας ανήσυχχα. Ο Τέιλορ έγενεψε φοβισμένος και έφυγε τρέχοντας με τα δυο σακίδια παραμάσχαλα. Κοίταξα τον Τιάγκο που έπρεπε να με βοηθήσει για να βγω από το παράθυρο.

«Βοήθα με!» του είπα όταν τον είδα να γυρνά προς το μέρος μου με ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του.

«Πρώτα θέλω κάτι ως αντάλλαγμα», μου είπε το δαιμόνιο παιδάκι.

«Θα σου δώσω τη σοκολάτα μου, αλλά πρέπει να φύγουμε από εδώ!» είπα, με τον φόβο ότι ο κύριος Ρόμπιν θα μας έπιανε στα πράσα.

«Δε θέλω τη σοκολάτα σου, θέλω να μου δώσεις... ένα φιλί», απάντησε και κοκάλωσα.

«Αηδία, με τίποτα!» του απάντησα ενστικτωδώς.

Εκείνος γύρισε και έβαλε δύναμη στα χέρια του για να σηκωθεί προς τα πάνω.

«Τότε, θα μείνεις εδώ», μου απάντησε έτοιμος να πηδήξει.

«Περίμενε!» του είπα πιάνοντάς τον απ' την μπλούζα και τραβώντας τον για να μη με αφήσει.

Ξαφνικά, δίχως να ξέρω γιατί, η ιδέα ενός φιλιού με τον Τιάγκο γεννούσε μέσα μου κάτι πέρα από αηδία... μου ξυπνούσε την περιέργεια.

«Θα με φιλήσεις;» με ρώτησε κοιτάζοντάς με κατάματα.

Χιλιάδες ασυνάρτητες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του δεκάχρονου κοριτσιού που ήμουν τότε, μα το στομάχι μου γέμισε πεταλούδες όταν τον πλησίασα.

Και τότε τα χείλη του ενώθηκαν με τα δικά μου. Ήταν πολύ περίεργο και ζεστό και αηδιαστικό, αλλά ποτέ δεν κατάφερα να ξεχάσω εκείνη τη στιγμή και ειδικά τη λάμψη στο βλέμμα του Τιάγκο όταν αποτραβήχτηκε και, με ένα λαμπερό χαμόγελο, με βοήθησε να βγω από τη ζαχαρωτή κόλαση. Τρέξαμε σαν τρελοί πιασμένοι χέρι χέρι, μέχρι που φτάσαμε τον Τέιλορ. Ακόμα θυμάμαι τον ενθουσιασμό και τη χαρά που είχαμε όταν καταφέραμε επιτέλους να δούμε τα λάφυρά μας.

Εκείνο ήταν το βράδυ που έδωσα το πρώτο μου φιλί... και ζήσαμε την τελευταία μας περιπέτεια.

KAMI

Επτά χρόνια μετά...

Μόλις άνοιξα τα μάτια το πρωί της πρώτης Σεπτεμβρίου, είχα έναν περίεργο κόμπο στομάχι, λες και κάτι ήθελε να με κάνει να πιστέψω ότι τα πράγματα μπορεί και να άλλαζαν εκείνη τη χρονιά. Δεν ήταν ότι είχα ιδιαίτερη όρεξη να ξεκινήσω την τελευταία μου χρονιά στο λύκειο, αλλά ήθελα όντως να επιστρέψω στη ρουτίνα. Ο τελευταίος μήνας του καλοκαιριού παρέα με τους γονείς και τον αδελφό μου είχε εξαντλήσει την υπομονή μου. Γιατί οι γονείς μας επέμεναν να περνούν μαζί έναν μήνα στην παραλία όταν με το ζόρι άντεχαν ο ένας τον άλλον;

Ήμουν σίγουρη ότι δεν ήταν η μαμά μου αυτή που ήθελε να κάνουν μαζί διακοπές. Ήξερα σχεδόν με βεβαιότητα ότι το ήθελε ο πατέρας μου, ο Ρότζερ Χάμιλτον, ο μόνος που υποστήριζε ότι η οικογένειά μας δεν ήταν εντελώς διαλυμένη.

Κι εγώ δε θα έσκαγα τη φούσκα του... Όχι πάλι, τουλάχιστον.

Η σκέψη αυτή με έκανε να στρέψω σχεδόν ασυναίσθητα το βλέμμα στον καρπό μου. Τα μάτια μου, όπως συνήθιζαν να κάνουν συχνά μες στη μέρα εδώ και χρόνια, επικεντρώθηκαν σε εκείνο το σημάδι που στόλιζε το δέρμα μου: ένα τέλειο τρίγωνο ξεχώριζε σε πιο ανοιχτό χρώμα απ' την ελαφρώς

μαυρισμένη επιδερμίδα μου. Ακόμα θυμόμουν πόσο πόνεσα όταν το έκανα και, παρόλο που είχαν περάσει τόσα χρόνια, κάθε φορά που το κοιτάζα, ένα οδυνηρό τσίμπημα διαπερνούσε το στήθος μου κι ο πόνος δεν ήταν μόνο σωματικός. Πώς μπόρεσαν να αλλάξουν όλα τόσο ξαφνικά; Πώς πήγαμε από απλά, αθώα παιδιά σε παιδιά των οποίων η παιδική ηλικία σημαδεύτηκε μια για πάντα;

Έσβησα απ' τον νου μου την εικόνα που εμφανίστηκε μπροστά στα μάτια μου και με ανάγκασα να μη στενοχωρηθώ για άλλη μια φορά για κάτι που είχε συμβεί πριν από τόσο καιρό.

Σηκώθηκα απ' το κρεβάτι και μπήκα στο μπάνιο του δωματίου μου. Ήταν όλα άψογα, όλα στη θέση τους. Μερικές φορές με ενοχλούσε τόσο που επέστρεφα στο σπίτι και έβλεπα ότι τίποτα δεν ήταν εκεί όπου το είχα αφήσει, που μου ερχόταν να βάλω τις φωνές και να τα στείλω όλα στον διάολο πετώντας την ήσυχη, πειθήνια και τέλεια προσωπικότητα που έδειχνα σε όλο τον κόσμο. Αν ήξεραν τι άνθρωπος ήμουν στην πραγματικότητα...

Έπλυνα το πρόσωπο, βούρτσισα τα δόντια μου και χτένισα τα μαλλιά μου αργά, παρατηρώντας το πρόσωπο και τα χαρακτηριστικά μου. Δεν ήταν ότι δε μου άρεσε η εμφάνισή μου, αλλά θα ήθελα να μοιάζω λιγότερο στη μητέρα μου. Είχα πάρει τα ξανθά μαλλιά της, μόνο που τα δικά μου ήταν λίγο πιο κυματιστά, και τα λακκάκια που είχε στα μάγουλά της. Τα μάτια μου, τουλάχιστον, δεν έμοιαζαν με τα καταγάλανα δικά της, ήταν καστανά σαν του πατέρα μου, με πυκνές και μακριές βλεφαρίδες. Είχα την τύχη να χρειαστώ σιδεράκια μόνο για έναν χρόνο, γι' αυτό και τα δόντια μου ήταν ολόισια από τότε που ξεκίνησα το λύκειο. Βέβαια, προφανώς και είχα τα κόμπλεξ μου όπως όλοι, κόμπλεξ τα οποία η μητέρα μου

δεν ντρεπόταν καθόλου να τονίσει. Για παράδειγμα, μόλις έκλεισα τα δεκαπέντε, άρχισα να έχω ακμή... Ήταν φυσιολογικό για μια κοπέλα στην ηλικία μου, κι ακόμα και σήμερα έχω φίλες που αντιμετωπίζουν αυτό το πρόβλημα. Προφανώς σιχαινόμουν τα κόκκινα σημάδια που άρχισαν ξαφνικά να εμφανίζονται στο πιγούνι ή το μέτωπό μου, αλλά η μητέρα μου το έκανε τεράστιο θέμα. Με ανάγκασε να πάω σε πέντε δερματολόγους, να αλλάξω εντελώς τη διατροφή μου και να κάνω μια θεραπεία που της κόστισε μια περιουσία.

Δυο χρόνια αργότερα το δέρμα μου είχε καθαρίσει... κι ακόμα κι έτσι, συνέχιζα να βάφομαι για να πάω σχολείο – δε θα έδειχνα σε όλο τον κόσμο τους μαύρους μου κύκλους ή τις φακίδες μου. Η Καμίλα Χάμιλτον έπρεπε πάντα να είναι τέλεια, όπως ακριβώς και η μητέρα της, η βασίλισσα του πάγου, ψηλή, ξανθιά, τρομερά αδύνατη και κομψή, παθιασμένη με την εμφάνισή της. Πάντα ψύχραιμη μπροστά στον κόσμο. Ποτέ δεν την είχα δει να χάνει την υπομονή της... Βασικά, μόνο εκείνη τη μία φορά, εκείνη την αναθεματισμένη φορά που η παιδική μου περιέργεια τα άλλαξε όλα.

Δίπλα στην τουαλέτα και πλάι στην ντουλάπα μου, υπήρχε μια κούκλα βιτρίνας με ένα χαλαρό, σκούρο μπλε φόρεμα. Μου άρεσε, ήταν απλό και αρκετά ακριβό, όπως κάθε ρούχο που έμπαινε στην ντουλάπα μου. Θα προτιμούσα να το φορέσω για να πάω σε κάποιο δείπνο ή σε ένα πάρτι, κι όχι για την πρώτη μέρα στο σχολείο. Όμως, έτσι ήταν η μαμά μου: τα πράγματα που μου αγόραζε συνοδεύονταν πάντα από κάποια ρήτρα, για παράδειγμα ότι εκείνη αποφάσιζε πότε έπρεπε να τα βάλω. Δεν υπήρχε κάτι που μπορούσα να κάνω για να την αλλάξω: έπρεπε πάνω απ' όλα να κρατώ τα προσχήματα κι εγώ παραίτημα κουρασμένη για να τα βάζω με τη μαμά μου.

Βάφτηκα και ντύθηκα. Το φόρεμα ήταν κοντό, αφού είχε σαράντα βαθμούς έξω, και συνοδευόταν από ένα ζευγάρι όμορφα λευκά σανδάλια που κολάκευαν το μαυρισμένο μου δέρμα.

Μου άρεσε το είδωλό μου στον καθρέφτη, αλλά όχι ο άνθρωπος που μου ανταπέδωσε το βλέμμα. Γιατί ήμουν τόσο θλιμμένη; Λόγω του Ντάνι;

Τα πράγματα δεν είχαν τελειώσει καλά μαζί του το προηγούμενο καλοκαίρι... Ακόμα σκεφτόμουν ότι εκείνο το βράδυ ήταν από τα χειρότερα της ζωής μου. Γιατί σκατά το είχα κάνει; Γιατί σκατά είχα υποχωρήσει σε κάτι που δεν ήμουν έτοιμη να κάνω;

Ο Ντάνι κι εγώ αρχίσαμε να βγαίνουμε τη μέρα των δέκατων πέμπτων γενεθλίων μου. Δεν είχα φιλήσει ποτέ κανέναν μετά τον Τιάγκο, και ο Ντάνι ήταν ο μόνος άνθρωπος με τον οποίο είχα αποφασίσει να το ξανακάνω. Από εκείνη τη μέρα ήμασταν αχώριστοι, αλλά αυτό που ξεκίνησε σαν μια απλή σχέση λυκειόπαιδων κατέληξε να μετατρέπεται σε έναν γελοίο αρραβώνα, όπου οι οικογένειές μας άρχισαν να σχεδιάζουν τις ζωές μας και να μας λένε τι έπρεπε να κάνουμε ανά πάσα στιγμή. Ο Ντάνι ήταν ο γιος του δημάρχου της περιοχής και ο πατέρας μου ήταν ο δικηγόρος και διαχειριστής της περιουσίας του. Ο πατέρας μου είχε σπουδάσει στα καλύτερα πανεπιστήμια, αποφοίτησε με άριστα από το Γέιλ και έκανε το διδακτορικό του στη διαχείριση της χρηματιστηριακής αγοράς και των επενδύσεων στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης. Διαχειριζόταν τις περιουσίες πολλών επιχειρηματιών, συμπεριλαμβανομένων και των λίγων που διέμεναν στο μικρό μας χωριό, το Κάρσβιλ. Ταξίδευε πολύ και τον βλέπαμε ελάχιστα, αλλά ήταν ο άνθρωπος που αγαπούσα πιο πολύ σ' αυτόν τον κόσμο.

Για τη μητέρα μου, τη βασίλισσα του φαίνεσθαι, το γεγονός ότι η κόρη της έβγαине με τον γιο του δημάρχου ήταν σαν να ήταν ταξίδι στην Ντίσνεϊλαντ. Στην αρχή χαιρόμουν που επιτέλους είχα καταφέρει να την ευχαριστήσω με κάτι, αλλά με το πέρασμα του χρόνου η σχέση μου με τον Ντάνι κατέληξε να μοιάζει με φυλακή στην οποία δεν είχα κανέναν λόγο. Παρόλο που ο Ντάνι αγνοούσε αρκετά τους γονείς του, δεχόταν, όπως κι εγώ, την πίεση για το φαίνεσθαι. Το γλυκό, πανέμορφο αγόρι που κάποτε αγαπούσα σαν τρελή μεταμορφώθηκε σε έναν κακοδιάθετο, συχνά έντονο χαρακτήρα που σκεφτόταν και ζούσε μόνο για το σεξ. Τον αγαπούσα πολύ, αλλά δεν ήμουν πια ερωτευμένη μαζί του... Και ειδικά από την τελευταία φορά που ειδωθήκαμε.

Έκλεισα τα μάτια προσπαθώντας να διαγράψω αυτή την ανάμνηση και αγνόησα τη φωνούλα της συνείδησής μου, που δε σταματούσε να μου υπενθυμίζει ότι αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να του μιλήσω. Το καλοκαίρι ήταν η ιδανική δικαιολογία για να διατηρήσω την απόσταση που χρειαζόμουν, αλλά πολλά πράγματα είχαν παραμείνει ανείπωτα και... το να χάσω την παρθενιά μου μαζί του και στο καπάκι να τον χωρίσω δεν ήταν καλό για κανέναν μας.

«Τι σου συμβαίνει;» με είχε ρωτήσει με το που τελειώσαμε.

Το είχαμε κάνει στο δωμάτιό του. Οι γονείς του είχαν φύγει για το Σαββατοκύριακο και οι προσδοκίες έπειτα από δύο χρόνια σχέσης χωρίς σεξ ήταν τεράστιες.

Ωστόσο, ενώ όλα φαινομενικά ήταν τέλεια, μόλις τα δάκρυα άρχισαν να πλημμυρίζουν τα μάγουλά μου, δεν μπορούσα να τα σταματήσω... Δεν μπορούσα να σταματήσω να κλαίω, και δεν έφταιγε ο πόνος.

Έκλαιγα επειδή, αν και το είχα κάνει με τον Ντάνι, ο οποίος

με αγαπούσε και με σεβόταν, δεν είχα καταφέρει να βγάλω απ' το μυαλό μου κάποιον που, βαθιά μέσα μου, παρέμενε το αγόρι που αγαπούσα.

Σταμάτησα να σκέφτομαι αυτό το θέμα μόλις ο Κάμερον, ο αδελφός μου, μπήκε.

«Η μαμά μου είπε ότι θα με πας εσύ στο σχολείο», είπε και γύρισα προς το μέρος του συνοφρυωμένη.

Ο αδελφός μου πήγαινε στο ίδιο σχολείο μ' εμένα, αλλά σε διαφορετικό κτίριο. Το δημοτικό επικοινωνούσε με το λύκειο μέσω ενός μεγάλου διαδρόμου που χρησιμοποιούνταν για εκθέσεις. Εγώ πήγαινα μία ώρα πριν από εκείνον και γι' αυτό συνήθως τον πήγαινε η μητέρα μου, για να μπορέσει ο μικρός να κοιμηθεί λίγο παραπάνω.

Ήταν τόσο φορτωμένος που ήταν σαν να πήγαινε για κάμπινγκ αντί για μάθημα. Είχε στην πλάτη του ένα σακίδιο πιο μεγάλο από εκείνον, τη Χουάνα το ιγκουάνα του στο ένα του χέρι κι από τη ζώνη του κρεμόταν ένα παγούρι, ένας φακός και ένα σωρό άλλα εργαλεία.

«Κάμερον, δεν μπορείς να τα πάρεις όλα αυτά στο σχολείο», του είπα υπομονετικά.

«Γιατί όχι;» με ρώτησε εκνευρισμένος, σμίγοντας τα ξανθά φρύδια του και πιάνοντας με περισσότερη δύναμη το ιγκουάνα του. Το ζώακι αυτό παραήταν μεγάλο και αηδιαστικό, αλλά ο αδελφός μου το λάτρευε, οπότε έμμεσα το αγαπούσα κι εγώ.

«Γιατί δε θα σε αφήσουν να περάσεις ούτε από την αυλόπορτα», του είπα δίνοντάς του ένα φιλί στο κεφάλι και παίρνοντας την τσάντα μου και τα κλειδιά του αυτοκινήτου. «Έφαγες πρωινό;» τον ρώτησα καθώς έβγαινα από το δωμάτιο, με εκείνον να με ακολουθεί. Ο αδελφός μου ήταν μόνο έξι, βα-

σικά επτά, αλλά για μένα ήταν σαν να ήταν ακόμα τεσσάρων, συνέχιζε να μου φαίνεται εξίσου γλυκός και ανυπόφορος.

«Ναι, τουλάχιστον πριν από μία ώρα. Άργησες πολύ να σηκωθείς... Η μαμά θα νευριάσει», μου είπε και κόντεψε να σκοντάψει σε ένα από τα εργαλεία που έσερνε μαζί του.

«Μάλιστα, για δώσ' το μου αυτό», του είπα παίρνοντας το καλάμι που είχε για να μαζεύει βατράχια. «Σοβαρά τώρα, Κάμερον;» του είπα κοιτώντας με δυσπιστία το καλάμι. «Μπορείς να τα αφήσεις όλα αυτά στο δωμάτιό σου».

«Εντάξει», είπε σέρνοντας αδιανόητα τη λέξη. Ο αδελφός μου εξαφανίστηκε από την πόρτα του δωματίου του και άρχισα να κατεβαίνω τις γιγάντιες σκάλες. Όταν ήμουν μικρή μού άρεσαν, πάντα κρεμόμουν από την κουπαστή και γλιστρούσα προς τα κάτω, και για μια τρελή στιγμή με φαντάστηκα να κάνω το ίδιο και τώρα.

«Τι κάνεις, Καμίλα;» με ρώτησε μια γλυκιά και συνάμα ψυχρή φωνή. Κοίταξα προς τα κάτω και είδα τη μητέρα μου να με περιμένει στο τέλος της σκάλας. Πήρα μια ανάσα και συνέχισα να κατεβαίνω. Η Ανν Χάμιλτον, όπως ανέφερα πριν, ήταν μια κούκλα, μια ομορφιά που αψηφούσε τους κανόνες του χρόνου. Κάθε μέρα έδειχνε πιο νέα από την προηγούμενη χάρη στα χιλιάδες δολάρια που ξόδευε για να συνεχίζει να φαίνεται είκοσι αντί σαράντα.

«Καλημέρα, μαμά», της είπα καθώς την προσπερνούσα και κατευθυνόμουν προς την κουζίνα.

«Σου πάει πολύ αυτό το φόρεμα, έτσι; Σου είπα ότι ήταν καταπληκτική ιδέα να το φορέσεις την πρώτη μέρα του σχολείου», σχολίασε ακολουθώντας με προς την κουζίνα. «Τι κρίμα που δεν πήρες το μπόι μου, αν και είσαι στην ανάπτυξη ακόμα...»

Πάτησα τον διακόπτη για να σταματήσω να την παρακολουθώ μόλις άρχισε τον κλασικό εξάψαλμο. Δε χρειαζόταν να συνεχίσω να την ακούω. Την ήξερα απ' έξω την περιλήψη όσων έλεγε: «Δεν είσαι αρκετά τέλεια, όχι για μένα».

Η κουζίνα ήταν εξίσου μεγάλη με τα υπόλοιπα δωμάτια του σπιτιού. Το παράθυρο στον έναν τοίχο άφηνε το φως του ήλιου να μπει και μας χάριζε πανοραμική θέα στα λιβάδια που περιέβαλλαν το σπίτι. Εκεί βρισκόταν και η Προύντενς, η μαγείρισσα που δούλευε εδώ από τότε που με θυμάμαι. Ήταν τόσο καλή, που χαμογελούσα και μόνο που την έβλεπα.

«Γεια σου, Πρου», της είπα ρίχνοντας μια ματιά σ' αυτό που ετοιμάζε: ομελέτα με μπέικον. Μου έτρεχαν τα σάλια.

«Καλημέρα, δεσποινίς», μου είπε με μεγάλη επισημότητα επειδή ήταν μπροστά η μητέρα μου. «Το κλασικό;» με ρώτησε αναφερόμενη στο πρωινό.

«Ακριβώς», απάντησα τοποθετώντας το ένα μου χέρι στο πιγούνι μου ενώ παρακολουθούσα την Πρου να κόβει ένα γκρέιπφρουτ στη μέση και να μου το δίνει μαζί με μια κούπα καφέ. Και τι δε θα 'δυνα για να φάω εγώ αυτά τα αυγά...

«Καμίλα, θέλω να πας τον Κάμερον στο σχολείο και στον γυρισμό να περάσεις από τη λέσχη για να με βοηθήσεις να ετοιμάσω το τσάι με τις μητέρες του Συλλόγου Γονέων», μου είπε η μητέρα μου αγνοώντας τον αναστεναγμό μου.

«Εντάξει», είπα, με το μυαλό μου να ταξιδεύει αλλού.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή μπήκε ο πατέρας μου. Ήταν ψηλός, με λίγη κοιλίτσα και σκούρα μαλλιά που είχαν ήδη αρχίσει να γκριζάρουν, αλλά κι ένα χαμόγελο που μου ζέσταινε την καρδιά. Το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να μου δώσει ένα φιλί στο κεφάλι.

«Γεια σου, κούκλα», είπε και κάθισε δίπλα μου.

Ο πατέρας μου ήταν το ακριβώς αντίθετο της μαμάς μου. Αν τους έβλεπες, σκεφτόσουν ότι ο κόσμος έχει δίκιο όταν λέει ότι τα ετερόνυμα έλκονται. Κάτι πρέπει να βρήκαν ο ένας στον άλλον για να παντρεύτηκαν και να έκαναν δύο παιδιά, αλλά ήμουν σίγουρη ότι αυτού του είδους οι σχέσεις είχαν ημερομηνία λήξης και για να βεβαιωθώ μου έφτανε μονάχα να δω τον γάμο τους. Αυτό που τους κρατούσε ενωμένους ήταν το γεγονός ότι ο πατέρας μου παραίτηταν καλός για να σηκώσει ανάστημα στη γυναίκα του και γι' αυτό όλοι μας παραμέναμε έρμια της ψυχρής κι απόμακρης επιρροής της.

Αγαπούσα πολύ τον πατέρα μου, κατά κάποιον τρόπο είχε καταφέρει να είναι ο καλύτερος πατέρας που θα μπορούσε δεδομένων των συνθηκών, αλλά ένα κομμάτι μέσα μου ήξερε ότι με κατηγορούσε που του εξομολογήθηκα αυτό που είχαν δει τα αθώα μου μάτια εκείνο το αξέχαστο βράδυ. Η έκφραση «μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι» καθόριζε τη φιλοσοφία του άντρα που καθόταν δίπλα μου και καταβρόχθιζε την ομελέτα του λες και δεν είχε ήδη αρκετή χοληστερίνη στις φλέβες του.

Μόλις ο αδελφός μου εμφανίστηκε στην πόρτα, σηκώθηκα για να φύγω από εκείνη την κουζίνα που ήταν γεμάτη ένταση κι ανείπωτα κατηγορώ.

Ο αδελφός μου είχε αφήσει όλα του τα παιχνίδια στο δωμάτιό του κι ευτυχώς είχε φορέσει τα ρούχα που του είχε ετοιμάσει η μητέρα μου. Φορούσε ένα τζιν και ένα μπλουζάκι μάρκας κι ήταν για άλλη μια φορά σε κατατονική κατάσταση. Ποτέ δε θα καταλάβαινα γιατί εκείνη έπρεπε να ξοδεύει τόσα χρήματα σε ρούχα Ralph Lauren για ένα παιδάκι που απλώς θα κυλιόταν στην αυλή.

Ενώ προχωρούσαμε προς το αυτοκίνητό μου, το λευκό κάμπριο που κάποτε ανήκε στη μητέρα μου και που τώρα είχε

αντικαταστήσει με ένα γυαλιστερό κόκκινο Audi, τα μάτια μου στράφηκαν στο φορτηγό που ήταν παρκαρισμένο στο διπλανό σπίτι.

Η καρδιά μου σταμάτησε στην κυριολεξία για μια στιγμή κι αμέσως άρχισε πάλι να χτυπάει δυνατά.

«Θα έχουμε γείτονες;» ρώτησε κατενθουσιασμένος ο αδελφός μου.

Είχαν περάσει επτά χρόνια από τότε που έμενε κάποιος σε εκείνο το σπίτι, όπως και στο σπίτι του κυρίου Ρόμπιν που είχε πεθάνει τέσσερα χρόνια πριν. Ο αδελφός μου πάντα παραπονιόταν που δεν είχε με ποιον να παίξει και η χαρά στη φωνή του με βοήθησε να συνειδητοποιήσω ότι αυτό το φορτηγό σήμαινε για εκείνον κάτι τελείως διαφορετικό απ' ό,τι για μένα.

Χαμήλωσα τα γυαλιά ηλίου που φορούσα για να δω καλύτερα και, μ' ένα σφιξιμο στην καρδιά, είδα μια μηχανή να παρκάρει μπροστά από το φορτηγό και κάποιον να κατεβαίνει και να κατευθύνεται προς το σπίτι.

Ήταν αδύνατον να καταλάβω ποιος ήταν από τόσο μακριά, αλλά η ανατριχίλα που διαπέρασε όλο μου το σώμα μπορούσε να σημαίνει μόνο ένα πράγμα.

«Θα αργήσεις», είπε ο αδελφός μου πίσω μου. Είχα κοκάλωσει τόσο προσπαθώντας να μαντέψω ποιος ήταν, που ξέχασα πού πηγαίναμε.

«Μπες στο αμάξι», του είπα ανοίγοντας την πόρτα του συνοδηγού.

«Μπορούμε να έχουμε ανοιχτή την οροφή;» μου ζήτησε χοροπηδώντας στο κάθισμα.

Πάτησα το κουμπί για να ανοίξει, και ο αέρας μάς χτύπησε στο πρόσωπο. Τα έκανα όλα με αυτόματες κινήσεις, αφού

η σκέψη μου είχε επικεντρωθεί στο άτομο που είχε μόλις κατεβεί από εκείνη τη μηχανή.

Έβαλα μπρος το αυτοκίνητο κι έκανα όπισθεν μέχρι να βγω στον δρόμο. Θα περνούσαμε ακριβώς μπροστά από τη μηχανή και θα είχα ευκαιρία να δω ποιοι θα ήταν οι νέοι ιδιοκτήτες εκείνου του σπιτιού που έκρυβε τόσες αναμνήσεις.

Ένα δευτερόλεπτο μου ήταν αρκετό για να διαπιστώσω ότι όλα τα κύτταρα του κορμιού μου έλεγαν την αλήθεια. Τα μάτια του, κρυμμένα πίσω απ' τα γυαλιά ηλίου, καρφώθηκαν στα δικά μου και σφίχτηκε όλο μου το σώμα. Οι αδελφοί Ντι Μπιάνκο είχαν επιστρέψει, ή έστω ο ένας από αυτούς.

Άφησα τον αδελφό μου στο σχολείο ενώ άκουγα τις θεωρίες του για το ποιοι ήταν οι νέοι μας γείτονες. Δεν ήθελα να του εξηγήσω ότι τους γνώριζα και ότι ήμουν βέβαιη ότι δεν είχαν μαζί τους κανένα παιδάκι στην ηλικία του. Τον άφησα να φαντασιώνεται και τον αποχαιρέτησα με ένα γρήγορο φιλί, αφού πλέον με δυσκολία μού επέτρεπε να τον αγκαλιάζω και να τον φιλάω όπως παλιά, τουλάχιστον όχι δημοσίως.

Πήγα κατευθείαν προς το πάρκινγκ του λυκείου. Ευτυχώς η ιδέα των γονιών μου να με στείλουν σε ιδιωτικό δεν έγινε ποτέ πράξη. Εφόσον η μητέρα μου είχε πάει σε αυτό το λύκειο, θεώρησαν τελικά ότι το να βρεθώ σ' ένα περιβάλλον με «κάθε λογής ανθρώπους» θα με ενδυνάμωνε... Δεν ξέρω τι ακριβώς εννοούσαν με αυτό το σχόλιο, αλλά ήμουν βέβαιη ότι αναφέρονταν στους τραπεζικούς λογαριασμούς των συμμαθητών μου.

Φέτος θα ήταν η τελευταία μου χρονιά και είχα υποσχεθεί στον εαυτό μου ότι τα πράγματα θα άλλαζαν, ειδικά όσον

αφορά τον τρόπο που με κοιτούσε ο κόσμος. Είχα κουραστεί να φοράω πάντα αυτό το προσωπίο της τελειότητας που δεν αποτύπωνε ό,τι συνέβαινε μέσα μου... Η χρονιά έπρεπε να είναι καλύτερη... Και αυτό δε σήμαινε με τίποτα να συναντηθώ με τον Τιάγκο Ντι Μπιάνκο μπροστά στο σπίτι μου.

Η εικόνα που αντίκρισα πριν από μισή ώρα δεν είχε καμία σχέση με το αδέξιο, καστανόξανθο παιδάκι με τα πράσινα μάτια. Ο Τιάγκο είχε αλλάξει. Τουλάχιστον είχε φτάσει το ύψος του πατέρα του, γεγονός που δε με εξέπληξε δεδομένου ότι πάντα ήταν πιο ψηλός απ' τους υπόλοιπους, συμπεριλαμβανομένων των συνομήλικών του.

Γιατί επέστρεψε;

Όταν βγήκα από το αυτοκίνητο στο πάρκινγκ του σχολείου πολύς κόσμος γύρισε και με κοίταξε. Όλοι περίμεναν να δουν τη δημοφιλή κοπέλα στην οποία είχα μεταμορφωθεί χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια. Ήξερα τι θα έκαναν: θα εστίαζαν στα ρούχα μου, στο χτένισμά μου, το μακιγιάζ μου και, αν κάτι ήταν παράταιρο ή λίγο πιο λαμπερό απ' όσο τους είχα συνηθίσει, τα επικριτικά σχόλια θα ξεκινούσαν να αντηχούν σε όλο το λύκειο... Και όλα αυτά πίσω απ' την πλάτη μου φυσικά.

Ένας καταρράκτης από ξανθές μπούκλες εμφανίστηκε μπροστά μου μπλοκάροντας το οπτικό πεδίο των διόλου διακριτικών μαθητών κι ένα δευτερόλεπτο αργότερα ήμουν κλεισμένη σε μια ζεστή και φιλική αγκαλιά.

«Γεια σου, λαίδη Καμίλα!» μου είπε η καλύτερή μου φίλη η Έλι. Ήμασταν φίλες από την πρώτη λυκείου: ήταν καινούργια και, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους, δε με κοιτούσε σαν να ήμουν διασημότητα.

«Σε παρακαλώ, μη με αποκαλείς έτσι, ξέρεις ότι το απε-

χθάνομαι», της είπα ανταποδίδοντας την αγκαλιά. «Η μήπως θέλεις να σε φωνάζω ξωτικό;»

Μου έβγαλε τη γλώσσα – το σιχαινόταν όταν τη φώναζα έτσι. Στην πραγματικότητα, δεν την έλεγαν Έλι. Οι γονείς της την είχαν ονομάσει Γκαλάντριελ, όπως το ξωτικό από τον *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών*. Και το χειρότερο απ’ όλα ήταν ότι, προς μεγάλη απογοήτευση του πατέρα της, εκείνη σιχαινόταν τις ταινίες, τα βιβλία και ό,τι αφορούσε τον κόσμο των σπασίκλων, συμπεριλαμβανομένου και του ονόματός της... Εμένα, βέβαια, μου άρεσε επειδή έτσι μπορούσα να την πειράζω όποτε μου έκανε κέφι.

Ένα δευτερόλεπτο αργότερα όλες μου οι φίλες με πλησίασαν για να ενημερωθούν για τα καθέκαστα του καλοκαιριού. Πάντα ήθελαν να ξέρουν πού είχα ταξιδέψει και τι είχα αγοράσει. Το Κάρσβιλ ήταν αρκετά μικρό χωριό και καθετί καινούργιο αναζωογονούσε τη βαρετή καθημερινότητα... ειδικά για τις συμμαθήτριάς μου, οι οποίες περνούσαν τα καλοκαίρια τους στη δημόσια πισίνα. Τα ταξίδια της οικογένειάς μου τους θύμιζαν ταινία και δεν ήξεραν ότι στην πραγματικότητα δεν ήταν και τίποτε αξιοζήλευτο.

Όταν μπήκαμε στο σχολείο όλοι με χαιρέτησαν και με κοίταξαν χαμογελώντας. Τους μισούς τούς γνώριζα όλη μου τη ζωή και τους άλλους μισούς τούς ήξερα φατσικά. Στάθηκα στο ντουλάπι μου για να πάρω ένα τετράδιο κι ένα στιλό, αφού την πρώτη μέρα δε συνηθίζαμε να κάνουμε και πολλά. Η Κλόι δε σταματούσε να μιλά με την Κέιτ και τη Μαρίσα για τον χορό στο τέλος της χρονιάς και για την αποφοίτηση. Εδώ καλά καλά δεν είχαμε ξεκινήσει κι αυτές ήδη σκέφτονταν το τέλος.

Θα έπρεπε να διαβάσω πάρα πολύ αν ήθελα να μπω στο

Γέιλ όπως ο πατέρας μου. Ο στόχος μου ήταν να φύγω, και θα έβλεπα πώς θα επέστρεφα για να επισκεφτώ τον αδελφό μου.

Ενώ οι φίλες μου συζητούσαν πλάι μου, κάποιος με πλησίασε από τα δεξιά και με έσπρωξε προς το μέρος του τραβώντας με από τους γοφούς μου. Δε χρειάστηκε να τον δω για να καταλάβω ποιος ήταν, θα αναγνώριζα αυτό το άρωμα όπου κι αν ήμουν.

«Γεια σου, αγάπη μου», μου ψιθύρισε η φωνή του Ντάνι στο αριστερό αυτί. Ρίγησα που τον ένιωσα τόσο κοντά μου, αλλά όχι με την καλή έννοια.

Γύρισα για να μπορέσω να τον αντικρίσω.

«Γεια!» φώναξα σχεδόν χαιρετώντας τον με τρόπο υπερβολικά βεβιασμένο ακόμα και για μένα.

Ο Ντάνι ήταν όμορφο παιδί, ψηλός, δυνατός, αρχηγός της ομάδας μπάσκετ, με σκούρα καστανά μαλλιά και γαλάζια μάτια... Θα μπορούσα να συνεχίσω να τον περιγράφω, μα η εικόνα που θα σχηματιζόταν στο μυαλό σας θα τον αδικούσε... Όλες θα σκότωναν για να γίνει το αγόρι τους, αλλά εγώ όχι πια.

«Είσαι πανέμορφη», είπε για άλλη μια φορά, τραβώντας με πάνω του και ακουμπώντας τα χείλη του στα δικά μου.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, κάποιος πέρασε από δίπλα μας και συνέχισε μέχρι που έφτασε σε ένα ντουλάπι ένα μέτρο παραπέρα.

Ήξερα ότι είχε αντιληφθεί την παρουσία μου όταν είδα το σώμα του να σφίγγεται και τον ίδιο να παίρνει μια βαθιά εισπνοή πριν κλείσει το ντουλάπι του και γυρίσει προς το μέρος μου.

Κι εκείνος είχε αλλάξει. Είχε μεγαλώσει, ήταν σχεδόν εξί-

σου ψηλός με τον αδελφό του. Τα γαλάζια του μάτια παρέμεναν ολόγεια, αλλά δε με κοιτούσαν με εκείνη την παιδική λάμψη που μοιραζόμασταν κι οι δυο όταν κάναμε σκανταλιές ή όταν είχαμε μπλεξίματα. Αυτή η από κοινού ενοχή που νιώθαμε, η ασφάλεια και η συντροφικότητα είχαν εξαφανιστεί. Τα μαλλιά του δεν ήταν πια ξανθά όπως του αδελφού του, αλλά καστανά, και παρατήρησα ότι είχε ένα τατουάζ στον λαιμό του, κάποιου είδους κέλτικο σύμβολο.

«Γεια σου, Τέιλορ», του είπα τόσο ψιθυριστά που σχεδόν δεν ακούστηκε. Ήταν τόσες οι αναμνήσεις που πλημμύριζαν το μυαλό μου, τόσες οι στιγμές που είχαμε ζήσει μαζί, τόσα τα παιχνίδια και τα γέλια...

Τα μάτια του με διαπέρασαν γρήγορα και μέσα τους αναγνώρισα λίγη έκπληξη, σαν να μην ήμουν αυτή που θυμόταν.

«Γεια σου, Κάμι», μου είπε ψυχρά κι απόμακρα.

Ο τρόπος που με κοίταξε ήταν τόσο διαφορετικός από το πώς το έκανε άλλοτε, και ένιωσα ένα σφίξιμο μέσα μου.

«Γυρίσατε», είπα, αλλά ακούστηκε σαν να τον ρωτούσα.

«Ναι», απάντησε εκείνος, φτιάχνοντας το σακίδιο στον ώμο του, ξαφνικά αμήχανος.

Υπήρχαν τόσα που ήθελα να του πω, τόσα πράγματα που ήθελα να μοιραστώ μαζί του... Όλα είχαν αλλάξει αρκετά από την τελευταία φορά που είχαμε ιδωθεί. Η ζωή μου δεν ήταν πια χαρούμενη, οι μέρες μου, από εκεί που ήταν γεμάτες περιπέτειες και χαρά, είχαν γίνει μια ρουτίνα τελειότητας και βαρεμάρας. Εκείνος ήταν ο έμπιστός μου, ο προστάτης μου... Εκείνος και ο αδελφός του σήμαιναν τα πάντα για μένα και δεν είχαμε καταφέρει ούτε να αποχαιρετιστούμε. Και επτά χρόνια αργότερα, εμφανίστηκαν από το πουθενά και αυτό ήταν το μόνο που είχε να μου πει;

Ναι, η μητέρα μου είχε καταστρέψει την οικογένειά του, αλλά το ίδιο είχε κάνει και στη δική μου, δεν μπορούσα να καταλάβω την ψυχρότητά του... Ήθελα μονάχα να τον αγκαλιάσω, να νιώσουμε ξανά και οι δυο όσο όμορφα νιώθαμε και παλιά.

«Χαίρομαι πολύ που σε ξαναβλέπω», του είπα αφού οπλίστηκα με θάρρος, «μου έλειψες, κι εσύ και ο...»

«Πρέπει να φύγω», με διέκοψε ξαφνικά κι έμεινα με την πρόταση μισοτελειωμένη.

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε το κουδούνι. Τρόμαξα κι αναπήδησα και τότε ο Τέιλορ με προσπέρασε κι απομακρύνθηκε. Δεν είχα φανταστεί έτσι την επανένωσή μας. Χιλιάδες φορές με είχε πάρει ο ύπνος ενώ ονειρευόμουν πώς θα ήταν να τους ξαναδώ, εκείνον και τον Τιάγκο, αλλά ποτέ δεν είχα σκεφτεί ότι θα ήταν τόσο περίεργο και οδυνηρό.

Ήξερα ότι θα κατέρρεα και το κατάλαβα από το πώς με κοίταζε ο κόσμος γύρω μου. Φόρεσα το προσωπίο που φορούσα πάντα σ' εκείνους τους διαδρόμους και συγκράτησα τα δάκρυα που απειλούσαν να κυλήσουν.

«Τι κοιτάτε;» είπα στον αέρα.

Γύρισα όπως ήμουν και πήγα κατευθείαν στο μάθημα. Οι φίλες μου με ακολούθησαν και ήμουν ευγνώμων που καμιά τους δεν είπε κάτι, τουλάχιστον την πρώτη ώρα.

Ένωθα τόσα που ήμουν έτοιμη να λυγίσω, και η πριγκίπισσα του πάγου, όπως ακριβώς και η μητέρα της, δεν έπρεπε να το αφήσει αυτό να συμβεί.

Ερωτεύσου
τους αδελφούς Ντι Μπιάνκο.
Οι καλύτεροί σου φίλοι.
Η μεγαλύτερη καταστροφή σου.

Η Καμίλα Χάμιλτον τα είχε όλα υπό έλεγχο... ή έτσι νόμιζε: δεν ήταν στα σχέδιά της να γυρίσουν στο παλιό τους σπίτι οι αδελφοί Ντι Μπιάνκο και να φέρουν τα πάνω κάτω στον κόσμο της.

**Ο Τιάγκο τής έδωσε το πρώτο της φιλί.
Ο Τέιλορ πάντα την προστάτευε.**

Η επιστροφή των αδελφών αναστατώνει τη φαινομενικά τέλεια ζωή της Κάμι. Εκείνη δεν είναι πια το αθώο κοριτσάκι που ήξεραν: από τότε που έφυγαν φαίνεται ότι κανένας δεν μπορεί πραγματικά να την πλησιάσει... κανένας εκτός από εκείνους.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32087